

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: Q. H. V., narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
se sídlem Opletalova 25, Praha 1 110 00,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017, č. j. MV-15272-4/SO-2017,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017, č. j. MV-15272-4/SO-2017, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 12. 2016, č. j. OAM-2313-11/ZR-2016, jímž mu byla dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu, a to z důvodu, že byl žalobce pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2015, sp. zn. 45 T 4/2014, odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 8 let a dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce se také domáhal přiznání náhrady nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu.
3. Namítal dále, že žalovaný se nevypořádal s jeho námitkou, podle které správní orgán I. stupně porušil povinnost dle § 4 odst. 1 správního řádu, neboť pejorativně urážel jím zmocněného zástupce tím, „že si ve svém vyjádření k podkladům vymýšlí formulace“. Zcela nedostatečně a v rozporu s požadavky § 3 správního řádu žalovaný podle žalobce posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu a v souvislosti s tím ani neprovedl jeho výslech jakožto účastníka. Žalobce přitom má na území České republiky manželku, dvě zletilé děti a vytvořené silné rodinné vazby.
4. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, který se týká ukončení přechodného pobytu na území rodinného příslušníka občana Evropské unie, na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, který se týká zrušení povolení k trvalému pobytu na území rodinného příslušníka občana Evropské unie, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, který se týká zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka Evropské unie (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, a proto v podrobnostech odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a spisový materiál. K námitce neposuzování přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu uvedl, že dle zákona o pobytu cizinců neměl povinnost zkoumat dopad rozhodnutí do rodinného a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soukromého života žalobce a že žalobcem uvedená judikatura se týkala aplikace hlavy IVa tohoto zákona, která se vztahuje na pobyt občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků na území. Žalobce však je občanem třetí země.

Ústní jednání soudu

6. Při jednání soudu konaném dne 19. 2. 2020 právní zástupce žalobce v plném rozsahu odkázal na znění žaloby a navrhl vyhovění žalobě. Zdůraznil přitom, že
7. Žalovaný při témže jednání soudu nadále požadoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po provedeném jednání, po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud se nejprve zabýval obecně formulovanou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Jak vyplynulo ze správního spisu a z žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný a správní orgán I. stupně dospěli shodně k závěru, že došlo k naplnění dikce § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se řídil. Žalovaný při svém rozhodování vycházel především z opisu z evidence Rejstříku trestů, podle kterého byl žalobce rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2015, sp. zn. 45T 4/2014, ve spojení s rozhodnutím Vrchního soudu v Praze, odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 let. Oba správní orgány rovněž zaujaly názor, že v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemají povinnost posuzovat dopad svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a proto nemusely za tímto účelem vést dokazování. Žalobcem navrhované provedení důkazu výsledkem jeho, resp. osoby označené jako jeho syna, vyhodnotily jako nadbytečné. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodu prokázaného odsouzení žalobce není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Své úvahy správní orgány ve svých rozhodnutích podrobně odůvodnily. Z výše uvedených důvodů považuje soud žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.
11. Před vypořádáním dalších námitek žalobce soud poukazuje na znění § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

12. Mezi účastníky není v posuzované věci sporu o tom, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k nepodmíněnému trestu v trvání 8 let odnětí svobody. Správní orgány jsou stejně jako správní soud vázány rozhodnutími trestního soudu o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, a nemohou si o těchto okolnostech učinit úsudek samy. Z uvedeného je tedy zjevné, že u žalobce byla naplněna podmínka obsažená v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. Splnění uvedené podmínky bylo ve vztahu k žalobci v rámci správního řízení ze strany správních orgánů řádně zjištěno a doloženo. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že posouzení závažnosti spáchaných skutků a posouzení významu role žalobce v trestní kauze bylo úkolem trestních soudů v rámci trestního řízení vedeného s žalocem. Výsledek těchto úvah pak našel odraz ve výroku o vině a trestu v trestním rozsudku, kterým byl žalobce pravomocně odsouzen. V řízení o zrušení trvalého pobytu pak správní orgány pouze zjišťovaly, zda byla naplněna podmínka obsažená v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, což řádně učinily.
13. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že správní orgány nesprávně posoudily otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho soukromého nebo rodinného života. Soud poukazuje na to, že v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců není v daném zákoně výslovně stanovena povinnost zkoumání přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. V rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, Nejvyšší správní soud k § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců uvedl: *„Z citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že zákonodárce provedenou novelou zákona o pobytu cizinců v případech závažného protiprávního jednání cizince (trestněprávního charakteru) upustil v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu od dalšího zkoumání přiměřenosti z hlediska zásahu zrušujícího rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle nynější koncepce zákona o pobytu cizinců tak bude v případě závažné trestné činnosti cizince povolení k trvalému pobytu zrušeno bez ohledu na jeho rodinný či soukromý život“*. Lze tedy uzavřít, že nebylo nutno zkoumat přiměřenost zásahu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života žalobce. Tato povinnost podle názoru soudu nevyplývá ani ze žalobcem zmiňovaného § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgány zasáhly do práv žalobce jen v nezbytném rozsahu a naprosto v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o pobytu cizinců. Judikatura citovaná žalobcem není převážně přílehlavá, neboť podstatou v nich řešených sporů byly odlišné skutkové či právní otázky. Některé její závěry (viz následující odstavec) je možné použít i v nyní přezkoumávané věci, nevyplývá z nich však nezákonnost napadeného rozhodnutí.
14. Byť to žalobce v řízení před správními orgány nenamítal, správní orgán I. stupně se též zabýval tím, zda zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce nebude v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dospěl přitom k závěru, že zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce z důvodu prokázaného odsouzení žalobce nedojde k porušení uvedeného článku Úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod. Žalovaný jeho rozhodnutí aproboval. Žalobce ani v žalobě neuvedl žádné Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu mělo být v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když pozornost je třeba věnovat nejen jeho prvnímu, ale i druhému odstavci. Případné prokázání jeho tvrzení, že má na území České republiky dvě již dávno dospělé děti a manželku a vytvořeny silné rodinné vazby, by nebylo skutečností, která by měla vliv na výsledek rozhodování o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce, neboť by nepřevážila na zájmy společnosti především na bezpečnosti, ochraně zdraví a předcházení zločinnosti. Soud se proto se správními orgány ztotožňuje v posouzení žalobcem navrhovaného provedení důkazu jeho výsledkem jakožto nadbytečného. Zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce, který byl odsouzen k dlouholetému nepodmíněnému trestu odnětí svobody za úmyslné protiprávní jednání spočívající ve spáchání zvláště závažného zločinu ohrožujícího celou společnost, totiž není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Lze jen souhlasit s názorem, že zásah do soukromého a rodinného života si žalobce způsobil především sám svým jednáním, jehož důsledek mohl a měl předvídat.

15. Žalobce namítal ještě nevypořádání se s namítaným porušením zásady dle § 4 odst. 1 správního řádu, tedy povinnosti správního orgánu chovat se k dotčeným osobám zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc. Toho se měl dopustit správní orgán I. stupně zřejmě tím, že se k žalobcově vyjádření „*Zde je zcela jednoznačně nutné podotknout, že dle stávající ustálené judikatury je přiměřenost zásahu do života cizince nutné zkoumat i pokud tak není výslovně uvedeno.*“, které není dále nijak rozvedeno, vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí tak, že považuje za zarážející, že si zástupce žalobce vymýšlí formulace tohoto typu, avšak nijak je neodůvodňuje ani nekonkretizuje. Žalobce je přesvědčen, že v tomto případě měl být vyzván k vyjasnění svého tvrzení. K tomu soud uvádí, že podání žalobce, na které ve svém rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedeným způsobem reagoval, nelze považovat za neurčité či zjevně neúplné, a vyjádření správního orgánu I. stupně za pejorativní. Soud proto tuto námitku posoudil jako nedůvodnou.
16. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. února 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. ve věci

žalobce: **Q. H. V.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017, č. j. MV-15272-4/SO-2017,

takto:

V rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 2. 2020, č. j. 15 A 81/2017-48, **se opravuje** část odůvodnění na straně 2, odstavec 6., tak, že správně zní:

„Při jednání soudu konaném dne 19. 2. 2020 právní zástupce žalobce v plném rozsahu odkázal na znění žaloby a navrhl vyhovění žalobě. Zdůraznil přitom, že žaloba byla podána důvodně, neboť žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Tuto skutečnost žalobce dovozuje z faktu, že žalovaný ve svém rozhodnutí vyslovil právní závěr o tom, že v případě žalobce není povinnost se zabývat dopady předmětného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Tuto povinnost však žalovaný měl, měl zohledňovat i článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v návaznosti na článek 10 Ústavy. Na podporu tohoto tvrzení pak právní zástupce žalobce zmínil judikaturu NSS, a to sp. zn. 6 Azs 422/2017, 5 Azs 46/2016, 7 Azs 360/2018 a 5 Azs 383/2019, a také judikaturu ESLP, a to jeho rozhodnutí ze dne 8. 11. 2016, ve věci El Ghatet proti Švýcarsku č. 56971/10, či rozhodnutí ze dne 9. 4. 2019 ve věci I. M. proti Švýcarsku. Závěrem zdůraznil, že žalobce na území ČR pobývá již od roku 1992, má zde manželku a dvě děti, kteří rovněž disponují trvalými pobyty, kdy potomci dokonce mají i občanství ČR, přičemž žalobce v zemi původu nemá již vůbec žádné vazby.“

Odůvodnění:

1. Ve věci shora uvedené byl Krajským soudem v Ústí nad Labem dne 19. 2. 2020, pod sp. zn. 15 A 81/2017-48, vyhlášen rozsudek, kterým byla ve výroku I. žaloba podaná žalobcem proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 6. 3. 2017, č. j. MV-15272-4/SO-2017, jímž zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 12. 12. 2016, č. j. OAM-2313-11/ZR-2016, zamítnuta a výrokem II. nebyla žádnému z účastníků přiznána náhrada nákladů řízení.

2. Soud následně zjistil, že v písemném vyhotovení rozsudku došlo k písařské chybě v části odůvodnění, neboť na straně 2, odst. 6. chyběl text ve znění: *„Při jednání soudu konaném dne 19. 2. 2020 právní zástupce žalobce v plném rozsahu odkázal na znění žaloby a navrhl vyhovění žalobě. Zdůraznil přitom, že žaloba byla podána důvodně, neboť žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Tuto skutečnost žalobce dovozuje z faktu, že žalovaný ve svém rozhodnutí vyslovil právní závěr o tom, že v případě žalobce není povinnost se zabývat dopady předmětného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Tuto povinnost však žalovaný měl, měl zohledňovat i článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v návaznosti na článek 10 Ústavy. Na podporu tohoto tvrzení pak právní zástupce žalobce zmínil judikaturu NSS, a to sp. zn. 6 Azs 422/2017, 5 Azs 46/2016, 7 Azs 360/2018 a 5 Azs 383/2019, a také judikaturu ESLP, a to jeho rozhodnutí ze dne 8. 11. 2016, ve věci El Ghatet proti Švýcarsku č. 56971/10, či rozhodnutí ze dne 9. 4. 2019 ve věci I. M. proti Švýcarsku. Závěrem zdůraznil, že žalobce na území ČR pobývá již od roku 1992, má zde manželku a dvě děti, kteří rovněž disponují trvalými pobyty, kdy potomci dokonce mají i občanství ČR, přičemž žalobce v zemi původu nemá již vůbec žádné vazby.“*
3. Podle ustanovení § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti.
4. V dané věci nebylo možné vyžádat si stejnopisy rozhodnutí k opravě, neboť byly doručovány prostřednictvím datových zpráv. Soud tak v souladu s ustanovením § 64 s. ř. s. postupoval podle ustanovení § 164 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, které uvádí, že není-li možné provést opravu ve stejnopisech rozhodnutí, vydá předseda senátu opravné usnesení, které doručí účastníkům.
5. Protože se jedná o zřejmou nesprávnost v psaní, byla chyba v části odůvodnění rozsudku opravena tímto opravným usnesením ve smyslu ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nelze** podat kasační stížnost.

Ústí nad Labem 21. dubna 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.